

opusdei.org

Prelato laiškas (2012 m. balandis)

Velykų savaitės proga prelatas rašo apie Eucharistijos įsteigimą. Minint šimtmetį nuo šv. Josemaríos Pirmosios Komunijos balandžio 23 d., skatina mus šį sakramentą kasdien priimti su vis didesniu atsidavimu.

2012-07-04

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Rašau jums vos prasidėjus Velykų savaitei. Nuo šiandien švenčiama iškilmingo Jėzaus Kristaus atvykimo į Jeruzalę iki jo prisikėlimo Velykų rytą Bažnyčia mus vienijančioje liturgijoje išgyvena didžiausias žmonijos atpirkimo paslaptis. Tad pradėkime šį laiką giliai dėkodami Dievui už nepaprastus stebuklus, kuriuos Jis padarė žmonių labui. Labai stenkimės lydėti mūsų Viešpatį Didžiojo tridienio metu.

Prisiartinkime prie Jo tomis pasiaukojimo už mus valandomis idant galėtume dalyvauti ir šlovingame Jo išaukštinime.

„Galvodami apie Kristaus mirtį, – sako šv. Josemaria – esame kviečiami visiškai nuoširdžiai žvelgti į savo kasdienius reikalus ir rimtai priimti savo išpažįstamą tikėjimą. Didžioji savaitė negali būti tik šventas tarpsnis, - grynai žmogiškų reikalų užpildyto gyvenimo ištrauka. Tai turi būti

proga įsigilinti į Dievo meilės didybę, kad žodžiais ir darbais galėtume ją ją parodyti žmonėms“
[1]. Aktyvus, sąmoningas ir kupinas meilės dalyvavimas šių dienų liturginėse ceremonijose yra geriausias būdas būti su Jėzumi ilgomis jo nerimo ir kančios valandomis. Taip Didžioji savaitė nebus tik „***prisiminimas, o Jėzaus Kristaus slėpinio, ir toliau besitęsiančio mūsų sielose, apmąstymas***“. [2]

Puoselekime gilią vienybę su Bažnyčia, kuri visame pasaulyje pamaldžiai ir susikaupusi švenčia šias dieviškas paslaptis. Ypač melskimės už tuos, kurie Velykų vigilijos metu priims krikštą, ir už visus kitus, kad Šv. Dvasios malonės paliesti vis labiau artintumės prie Dievo rimtai pasiryžę ištikimai sekti Kristų. „***Liaukimės mąstyti paviršutiniškai*** – mokė šv. Josemaria – ***ir susitelkime ties tuo,***

kas išties svarbu. Pažiūrėkite: ko turime siekti - tai patekti į dangų. Jei ne, niekas neverta. Norint patekti į dangų, svarbu išlikti ištikimam Kristaus mokymui. Kad būtume ištikimi, reikia nuolat stengtis įveikti kliūtis, atsirandančias mūsų kelyje į amžinąjį laimę.“ [3]

Jėzus pradėjo Šventąjį tridienį susirinkdamas su savo apaštalais prie Paskutinės vakarienės stalo Jeruzalėje. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar* [4]; trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. Šie šv. Luko žodžiai iš Paskutinės vakarienės aprašymo atspindi begalinę Kristaus Širdies meilę žmonėms, aiškų suvokimą, kad atėjo „jo valanda“, taip ilgai trokštas žmonijos išgelbėjimo laikas. „**Jėzus troško tos valandos**“, – aiškina Benediktas XVI. „**Širdyje Jis laukė to momento, kai galės save**

padovanoti mokiniams duonos ir vyno pavidalu. Laukė akimirkos, kuri tam tikra prasme būtų tikros mesijinės vestuvės: kai Jis perkeis šios žemės gėrybes ir susivienys su savaisiais, kad juos perkeistų ir taip pradėtų pasaulio perkeitimą. Šis karštas Jėzaus troškimas rodo paties Dievo troškimą, Jo meilę žmonėms, savo kūrinijai, laukiančią meilę. Meilę, trokštančią susivienijimo, norinčią patraukti prie savęs visus žmones, kad išsipildytų visos kūrinijos noras. Mat kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo vaikai. (plg *Rom 8, 19*)[5].

Kaip negalvoti apie didžiulį Viešpaties troškimą sulaukti atsako iš mūsų pusės? Žinoma, jo mokiniai nesuprato tų įvykių transcendentišškumo. Tai rodo faktas, kad būtent tada tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti laikomas didžiausiu [6]. Be abejo, jie buvo

giliai sujaudinti Jėzaus veiksmų ir žodžių (tai patvirtina šv. Jono pasakojimas apie Viešpaties atsisveikinimą to šeimyninio susirinkimo pabaigoje), tačiau nesuprato pilnos tų įvykių prasmės. Ši misija buvo palikta Šv. Dvasiai, kuri bus atsiųsta per Sekmines. Ką Kristaus kančia sako mums, mano dukros ir sūnūs? Su kokiu maldingumu mes žiūrime į Kryžių?

Mūsų, XXI a. krikščionių, turinčių dviejų tūkstančių metų tikėjimo ir Eucharistijos garbinimo istoriją, per krikštą gavusių Šv. Dvasią, situacija yra kitokia negu pirmųjų mokinių. Žinome, kad **per Paskutinę vakarienę įsteigdamas Eucharistiją, Jėzus šį aukos aktą padarė nuolatos esantį. Tą valandą mokiniams atiduodamas save vynu ir duona, atiduodamas savo kūną ir kraują, kaip naująją maną (plg. Jn 6, 31–33), jis užbėga į priekį savo mirčiai ir prisikėlimui. Jei**

antikinis pasaulis tiktai paistė, kad galiausiai žmogaus valgis – tai kuo žmogus gyvas, – esąs *Logas*, amžinoji išmintis, tai dabar tas *Logas* mums tikrai tapo maistu – kaip meilė. Eucharistija mus įtrauka į Jėzaus saviukos aktą. [7]

Turėtų būti lengva prisipildyti nuostabos ir dėkingumo prieš Dievo nusižeminimą Eucharistijoje, tačiau labai dažnai mums taip nenutinka. „Kodėl toks meilės trūkumas, matant Kristaus meilę? Kodėl tokios šaltos mūsų širdys, kai Mokytojo Širdis liepsnoja meilės ugnimi? Jėzus mūsų trokšta, laukia mūsų. O mes? Ar mes tikrai Jo trokštame? Ar norime Jį susitikti? Ar trokštame Jo artumo, susivienyti su Juo, priimti Šventojoje Eucharistijoje mums siūlomas dovanas? O gal mes abejingi, išsiblaškę, užsiėmę kitais dalykais?“[8]

Tokiais klausimais į katalikus kreipiasi Kristaus Vietininkas. Į šiuos klausimus reikia asmeninio kiekvieno iš mūsų atsakymo, įsipareigojimo. Nuoširdžiai prašykime Šv. Dvasios sužadinti tokią atsaką mūsų širdies gelmėse ir mokyti dosniai priimti Jo malonę, visiškai atsiduodant mūsų Viešpačiui. Juk už *meilę atsimokama meile*.

Po trijų savaitių, balandžio 23 d., minėsime šv. Josemarios Pirmosios Komunijos šimtmetį. Ši data jo dukroms ir sūnums Opus Dei turi būti paskata būti atidesniems ir pamaldesniems dalyvaujant šv. Mišiose ir ypač priimant Komuniją.

Neįmanoma čia paminėti visų patarimų, kuriuos mūsų Tėvas davė mums, kad Viešpatį priimtume kasdien vis geriau. Tie, kurie turėjome laimę iš arti stebėti, kaip jis ruošdavosi Šventajai Aukai, kaip ją

švęsdavo, kaip priimdavo Komuniją ir po to dėkodavo, negalime rasti žodžių apibūdinti meilės, kuri be jokių keistų išraiškų, apimdavo ją tais momentais. Pabandyčiau bendrais bruožais parodyti kai kuriuos mūsų steigėjo eucharistinio maldingumo aspektus, kad galėtume geriau pasirengę artintis prie Jėzaus Švenčiausiam Sakramente.

1963 m. balandžio 23 d. jis pasakė: „Šiandien man labai didelė šventė“. Jis pasiūlė, kad padėtume jam dėkoti Dievui už tą dangaus dovaną: „**Nes Jis norėjo ateiti ir tapti mano širdies šeimininku**“ [9]. Šv. Josemaria buvo be galo dėkingas šv. Popiežiui Pijui X, kuris XX a. pradžioje išleido naujas normas dėl pirmosios Komunijos ir nustatė minimalius reikalavimus vaikams artintis prie Šventojo Stalo [10]. Jis visada prisimindavo, kad pirmą kartą Viešpatį priėmė būdamas dešimties. „**Tais laikais** – sakydavo

Jis – nepaisant Pijaus X nurodymų, tokiame amžiuje priimti Komuniją buvo negirdėta. Dabar įprasta ją priimti anksčiau. Mane paruošė senas vienuolis, paprastas ir geras žmogus. Jis mane išmokė dvasinės Komunijos maldą [11].

Pirmasis mūsų Tėvo susitikimas su eucharistiniu Jėzumi paliko jo sieloje neišdildomą žymę. Kiekvienais metais jis iš anksto ruošdavosi šiai brangiai šventei. Dažnai kupinas dėkingumo prisimindavo tas akimirkas, gėrėdamasis Dievo, trokštančio būti taip arti savo kūrinių, gerumu.

Taip elgdavosi ne tik senatvėje, nors logiška, kad metams bėgant, tūkstančius kartų apmąščius šias Viešpaties malones, šv. Josemaris dėkingumas vis augo. Kartais jis sakydavo, - ir tai palieka didelį įspūdį, turint omenyje faktą, jog tokie pamąstymai jam ateidavo labai

jauname amžiuje: „*Nuo mažens puikiai supratau Eucharistijos prasmę. Tai visų mūsų išgyventas jausmas - noras amžinai pasilikti su tais, kuriuos mylime. Tai yra kaip motinos meilė vaikui: „Užbučiuosiu tave“, - sako ji. Užbučiuosiu – tai reiškia: galėčiau paversti tave mano savastimi.*“

[12]

Tiktai Kristaus meilė kiekvienam žmogui, didesnė už visų tėvų ir motinų meilę savo vaikams, yra tokia galinga, kad paverstų realybe tą aukščiausią vienas kitą mylinčių žmonių galutinio susivienijimo troškimą. „*Viešpats mums pasakė tą patį: imkite ir valgykite mane! Negali būti žmogiškiau. Tačiau priimdami mūsų Viešpatį Dievą, mes Jo nesužmoginame. Atvirksčiai, tai Jis mus sudievina, mus pakelia ir išaukština. Jėzus Kristus daro tai, kas mūsų jėgoms neįmanoma: jis „suantgamtina“*“

mūsų gyvenimus, veiksmus, aukas. Mes esame sudievinti. Tai mano gyvenimo priežastis“ [13]

Mano dukros ir sūnūs, kiek įmanoma geriau pasiruoškime priimti šv. Komuniją. Visada būsime padarę per mažai, tačiau tai neturėtų mums kelti nė menkiausio kartėlio. Išties nesame verti priimti Viešpaties savo sieloje ir kūne, tačiau Jis pasakė, kad gydytojo reikia ne sveikiesiems, o ligoniams [14]. Jis pats, ateidamas pas mus dažnai (jei įmanoma, kasdien), daro kiekvieną iš mūsų vertus Jo meilės. ***„Dėl to, kai siela yra malonės būsenoje, kai ji yra įsimylėjusi Dievą, nereikėtų galvoti, kad nesame pasiruošę priimti Komunijos. Dirbdami, kad atvertume naujus šio karo už taiką ir gerį frontus pasaulyje, mes puikiai ruošiamės Komunijai.“ [15]***

Metų pradžioje pasiūliau jums, kad, jei norite, galite dažniau kartoti trumpą maldą, kurią mūsų Tėvas paėmė iš Evangelijos, iš apaštalo šv. Tomo, ir kurią jis pats kasdien kartodavo širdyje per šv. Mišias: *Dominus meus et Deus meus!* [16], „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Šis nuostabus tikėjimo aktas realiu Kristaus buvimu sakramentiniais pavidalais gali paskatinti mus geriau pasiruošti Komunijai. Turime labai mylėti Viešpatį, būti labai pamaldūs, kuo geriau bendrauti su Juo, esančiu ant altoriaus ir tabernakulyje, taip pat mylėti Jį už tuos, kurie Jo nemyli, atsisteisti už tuos, kurie Jį įžeidinėja.

„Mūsų Viešpats Dievas nori, kad kasryt Jį priimdami kartotume: „Viešpatie, tikiu, kad tai Tu. Aš tikiu, kad tikrai esi sakramente! Garbinu ir myliu Tave! Ir kai aplankote jį koplyčioje, iš naujo kartokite: „Viešpatie, tikiu, kad tikrai esi čia! Garbinu ir myliu Tave!“ Tai ir yra meilė mūsų

Viešpačiui! Šitaip kasdien vis labiau Jį mylėsime! Ir nepaliaukite mylėti Jį visą dieną, galvodami ir gyvendami šitaip: gerai pabaigsiu darbus iš meilės Jėzui, kuris mums karaliauja iš tabernakulio. Labai mylėkite Viešpatį Švč. Sakramente ir stenkitės, kad Jį pamiltų daugybė sielų. Jei savo sielose puoselėsite šį rūpestį, sugebėsite pamokyti ir kitus, nes duosite jiems tai, kuo patys gyvenate, ką turite, kuo esate.“ [17]

Balandžio 23 d. mūsų Tėvas priėmė ir Sutvirtinimo sakramentą. Tai įvyko 1902 m., praėjus keliems mėnesiams nuo jo gimimo. Tais laikais Ispanijoje buvo įprasta, kad vyskupai, pastoracinių vizitų parapijose metu, šį sakramentą teikdavo ir suaugusiems, ir vaikams, dar nepriėmusiems Sutvirtinimo. Taigi nuo pat ankstyvo amžiaus Šv. Dvasia intensyviai ėmė veikti mūsų Tėvo sieloje, ruošdama jį vaisingai

priimti malones, kurios jam bus suteiktos ateityje.

Viename iš susitikimų su įvairiais žmonėmis, šv. Josemaria buvo paklaustas, koks skirtumas yra tarp Kristaus priėmimo Komunijoje ir Šv. Dvasios buvimo sieloje per malonę. Iš karto, tarsi iš pat savo sielos gelmių, jis atsakė: „***Tą skirtumą suprasi iškart, jei apmąstysi, kad Šventojoje Eucharistijoje realiai yra antrasis Švč. Trejybės asmuo, tapęs žmogumi dėl mūsų: Kūnas, Kraujas, Siela ir Dieviškumas. Šitaip jį priimame, tačiau mūsų prigimtis greitai sunaikina patį sakramentą ir nuo tos akimirkos eucharistinis Jėzaus buvimas Švč. Sakramente baigiasi. Po to Dievas pasilieka su mumis, jei neišvarome Jo sunkia nuodėme. Per malonę Šv. Dvasia apsigyvena mūsų sieloje, taigi ir visa Švč. Trejybė, nes yra tik vienas Dievas trijuose asmenyse. Kur veikia vienas***

Asmuo, ten yra visa Švč. Trejybė, vienas Dievas.“ [18]

Mano sūnūs ir dukros, visą dieną stenkimės neprarasti Dievo buvimo mūsų sielose suvokimo. Mes nuolat galime jį stiprinti, kartodami meilės ir tikėjimo aktus, dvasines komunijas bei trumpas maldas Mergelei Marijai. Taip galėsime padėkoti Jėzui už tai, kad sakramento pavidalu atėjo į mūsų sielą, bei pasiruošime ateinančios dienos komunijai.

Nepaliaukime melstis už Popiežių, ypač balandžio 19 d., kai sukaks septyneri metai po jo išrinkimo Popiežiumi, bei balandžio 16 d., jo 85-ojo gimtadienio proga. Su tikėjimu kartokime *Preces* maldos prašymą, kurį mūsų Tėvas paėmė iš Bažnyčios liturgijos lobyno: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius* [19].

Pavedu ir save jūsų maldoms,
ypatingai mano išrinkimo ir
paskyrimo prelatu proga balandžio
20 d. Taip mes pasiliksime
consummati in unum [20], širdžių ir
intencijų vienybėje su šv. Josemaria,
mus visus laiminančiu iš dangaus.
Melskitės už mano kelionę į
Kamerūną, kur vyksiu per Velykų
savaiteį.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ **Javier**

Roma, 2012 m. balandžio 1 d.

[1] Šv. Josemaria, *Kristus eina pro
šali*, n. 97.

[2] *Ten pat*, n. 96.

[3] *Ten pat*, n. 76.

[4] *Lk* 22, 15.

- [5] Benediktas XVI, Pamokslas *in cena Domini* Mišiose, 21-IV-2011.
- [6] Plg *Lk* 22, 24.
- [7] Benediktas XVI, *Deus caritas est*, 25-XII-2005, n. 13.
- [8] Benediktas XVI, Pamokslas *in cena Domini* Mišiose, 21-IV-2011.
- [9] Šv. Josemaria, Susirinkimo užrašai, 23-IV-1963.
- [10] Šv. Pijus X, *Quam singulari*, 8-VIII-1910, norma I.
- [11] Šv. Josemaria, Susirinkimo užrašai, 1966 m.
- [12] Šv. Josemaria, Meditacijos užrašai, 14-IV-1960.
- [13] *Ten pat.*
- [14] *Mt* 9, 12.

[15] Šv. Josemaria, Meditacijos užrašai, 28-V-1964.

[16] *Jn* 20, 28.

[17] Šv. Josemaria, Susirinkimo užrašai, 4-IV-1970.

[18] Šv. Josemaria, Susirinkimo užrašai, 13-IV-1972.

[19] *Ps* 40 (41) 3.

[20] *Jn* 17, 23.

Copyright© Praelatura Sanctae Crucis et Operis Dei

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-
balandis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-balandis/) (2025-04-04)